

กับผู้หญิงและผู้ชาย

สุขสันต์ มุกตาสนิท

สถานที่

คาเฟ่หรูๆ ขนาดย่อมแห่งหนึ่ง ภายในเต็มไปด้วยคน สลอนกันอยู่ท่ามกลางความมืดสลัว
นั่งคุยกันถึงเรื่องที่สามัญธรรมดา แต่ยังสนุกมาทุกยุคทุกสมัย
กลินเบียร์ (สารที่มีสถานะเป็นของเหลว แต่ไม่ใช่ไนในแบบฉบับของบทเรียนวิทยาศาสตร์)
ตะกรุ่นอยู่ที่ปลายลิ้น

ในขณะที่คว้นบุหรีพุ่งพรูออกมาทางรวมทุกสองข้าง

เสียงเพลงจากวงดนตรีมีชื่อแห่งยุค ดังก้องอยู่ทุกซอกทุกมุม

กระซกกระซิบ และขยักขยอน มันเป็นเสียงที่มีอารมณ์โดยแท้ทีเดียว

ที่พื้นเบื้องหน้าวงดนตรี เป็นฟลอร์ขนาดไม่กว้างนัก สำหรับใครก็ได้ ผู้หญิง กับผู้ชาย

เหนือพื้นฟลอร์นั้นประดับด้วยไฟหลากสี และพร้อมที่จะสลบตีด้วยการกระพริบเพียงครั้ง
เดียว

มืดแล้วสว่าง สว่างแล้วมืด

แดง

เขียว

เหลือง

ม่วง.....และ

ผู้ชายคนนั้น

เขานั่งอยู่คนเดียว ที่โต๊ะนั้น

แก้วบางทรงสูง บรรจุน้ำที่มีรสชาด วางนิ่งอยู่บนโต๊ะเบื้องหน้า

ความมืดแทบจะกลืนร่างของเขาไป ถ้าไม่สังเกตเห็นสีเืองวาวของบุหรี ที่คืบอยู่ที่ปลายนิ้ว
นาน ๆ จะเห็นเขายกขึ้นมาสบสักที

เขานั่งเงียบ จนทำให้คนที่โต๊ะข้างเคียงรู้สึกรำคาญแทน และหันมามองบ่อย ๆ

ทำให้เขาต้องขำเลี้งไปที่โต๊ะนั้นอย่างไม่สบใจนัก

ซึ่งปะไร... เขานึก

เขามองเลยไปอีกมุมหนึ่ง เพื่อว่าอาจจะพบใครก็ได้สักคนหนึ่งที่น่าสนใจ

ฉับพลัน สายตาของเขาก็มีแววสดใสขึ้น

ใครกันนะ... เขาถามตัวเอง

ผู้หญิงคนนั้น

เขานั่งคิดถึงอะไรหนอ หล่อนนึกในใจ

หล่อนนั่งมอง เขามานานแล้ว

แม้จะเห็นไม่ชัด แต่ก็ยังดี ที่พอจะทำให้หล่อนลืมเรื่องที่ร้าวใจไปชั่วคราว

คล้ายพงศ์เทพเหลือเกินใช้หรือเปล่านะ หล่อนเทียบเขากับผู้ชายอีกคนหนึ่งที่เคยรู้จัก

คงไม่ใช่หรอกน่า พงศ์เทพไม่สูบบุหรี่

แล้วเขาเป็นใครกันนะ

หล่อนเห็นเขาล้วงกระเป๋ายิบอะไรออกมา ทำทางอ้อยอิ่งเหมือนคนกำลังผิ่คหวังอะไรสัก
อย่างหรือเขาจะผิ่คหวังมาจริง ๆ

เหมือนเราหรือเปล่าก็ไม่รู้

น่าสงสาร คนที่ผิดหวังเป็นอย่างนี้จริงหรือ

แสงไฟสว่างวาบจากโตะของเขา หลอนมองเห็นหน้าสีทองแดง จากแสงไฟของเขา ได้ทัน
ก่อนที่มันจะดับลง

ใครกันนะ หลอนคำนึง

เขามองเห็นชุดสีขาวที่หลอนสวมอยู่อย่างชัดเจน

บริสุทธิ์ และไร้เล่ห์มายา

ผูกผ่อง ไร้ราศีด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้

ผู้ชายก็เป็นอย่างนี้ ชอบสงสัยในความบริสุทธิ์ของผู้หญิงทุกคนไป

เขายืมให้กับหลอนในความมืด อย่างไม่ตั้งใจเท่าไรนัก

นั่งมองเราหรือเปล่านะ

หรือหลอนนั่งคอยใคร คนรัก... คู่หมั้น... ผู้ชายในฝัน เขาคิด

หรือหลอนอาจจะผิดหวังจากผู้ชายคนไหนสักคนกระมัง... เขาเจอเรื่องของหลอนต่ออย่างเพลิด

เพลิด หลอนทำให้เขาสับสนต่าง ๆ เสียสิ้นทีเดียว

เขาคงรู้แล้วว่าเราแอบมอง

หลอนรู้สึกอายขึ้นมาทันทีทันใด หันหน้าไปทางอื่น

เสียดใจกับบางใส ที่บรรจเบียร์สีเหลืองระยับ ขึ้นมาดื่ม

รสชาติของมันดับอารมณ์ที่วุ่นวายได้เพียงเล็กน้อย

ผู้หญิงอย่างเราคือเบียร์ เขาคงคิดว่าเราเป็นผู้หญิงพริ้งไฉน

เขาคงไม่คิดว่าเราเป็นผู้หญิง.....

อ้อ... ชั่งเขาอะไร หลอนรู้สึกวุ่นวายใจ

อยากรู้เหลือเกิน เขายังมองเราอยู่หรือเปล่า

หล่อนชำเลื่องทางตาไปยังโต๊ะของเขา หล่อนเห็นเขายังคงหันหน้าตรง มองมาทางหล่อน
รู้สึกเหมือนกับสบสายตาของเขาอย่างจัง
รู้สึกเหมือน เห็นเขายิ้มกับหล่อน
รู้สึกไปสารพัด เท่าที่จะคิด ที่จะนึก
โธ่เอ๋ย ใจหนอใจ
หล่อนพลันนึกไปถึงพงศ์เทพ.....

เขาเห็นท่าทางจิบเบียร์ของหล่อน ในความสลัวนั้น สวยเหลือเกิน

หล่อนคงจะเป็นคนสวย ทำไมเราถึงจะรู้จักได้นะ

เขารู้สึกว่าอยากเดินเข้าไปหาหล่อน

จะพูดกับเราไหมนะ

เขาอยากจะไปชวนหล่อนเต้นรำเสียแล้ว ตอนนี้เขาชักจะมั่นใจว่าหล่อนมากคนเดียว

เขานึกไปถึงนิทานที่กล่าวถึงหนุ่มน้อยชาวคินไปมีรักกับ เจ้าหญิงแสนโสกาแห่งสวรรค์ ด้วย
อารมณ์ที่ชื่นฉ่ำ

กับพงศ์เทพ

หล่อนรู้จักเขาก็ที่นี่ ในลักษณะการเดียวกัน

ในคืนนั้นพงศ์เทพเป็นผู้ชายที่หล่อนภูมิใจเหลือเกิน

จากการรู้จัก ก็เดินทางไปสู่ความสนิทสนม และถึงความรัก เรื่อยมาจนถึงอาทิตย์ที่แล้ว
หล่อนก็ได้เสียพงศ์เทพไปด้วยความไม่เข้าใจกันเพียงเล็กน้อย

นี่เรากำลังจะเจอเหตุการณ์แบบเก่าอีกแหละ

หล่อนรู้สึกปวดใจขึ้นมาทันที จนน้ำตาแทบจะหยด

ความตึงาม หรือความเลวร้ายไหนหนอที่ชักพาหล่อนให้มาพบกับความเจ็บปวดเช่นนี้อีก
หล่อนกลัวกลิ่นน้ำตา ในขณะที่ตัดสินใจลุกขึ้นจะกลับ เพื่อหนีไปจากสิ่งที่หวังว่าจะเป็นอีก

เราเข้าไปแล้ว

เขาพูดกับตัวเอง และรู้สึกใจหายวาบเหมือนคนเสียของรักไป ในทันทีที่เห็นหล่อน ลูกชิ้น
กว่ากระเป๋า เขารีบเก็บบหรี่กับไลท์เตอร์ แล้วลุกขึ้นบ้าง

หล่อนกำลังเดินออกไป

เขาเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

เสียงที่มีอารมณ์ ยังคงเคล้าอารมณ์ให้มันปั่น

ผู้ชาย ผู้หญิง ยังคงเดินสวนทางกันบนพื้นที่ปูด้วยพรม

ผู้ชายที่เหมือนผู้หญิง

ผู้หญิงที่เหมือนผู้ชาย

เด็กที่ทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่ หรือ

ผู้ใหญ่ที่ทำตัวให้เป็นเด็ก

ถ้วนแต่น่ารัก น่ารัก และน่ารัก

ไฟที่สลบสดับด้วยการกระพริบเพียงครั้งเดียว ยังคงกระพริบสัมผัสกับจังหวะเพลง ที่บางครั้งร้อน

หรือบางครั้งเย็นชาจนน่าหน่ายใจ

แดง

เขียว

เหลือง

ม่วง... และ

“ให้ผมเดินเป็นเพื่อนคุณได้ไหมครับ”

“เราไม่รู้จักกันเลยนะคะ”

“แต่คุณก็มาคนเดียว และผมก็มาคนเดียว”

“แล้วไงคะ”

“ผมนั่งมองคุณ รู้สึกเหมือนคุณจะเหงา”

“.....”

“...จนผมสงสัยว่าคุณ”

“ขอบคุณค่ะ”

“ผมอยากรู้จักคุณ”

“จำเป็นนักหรือคะ”

“ครับ จำเป็นสำหรับผม”

“แต่ ฉันคิดว่าเราเป็นเพื่อนกันอย่างนี้ดีกว่าค่ะ อย่าให้ลึกซึ้งกว่านี้เลยนะคะ”

“ทำไมล่ะครับ”

“ไม่ตอบได้ไหมคะ”

“เอ้อ...ตามใจคุณสิครับ”

“คุณว่างพอที่จะไปกับผมไหมครับ”

“ไปไหนคะ”

“ที่ไหนก็ได้ ที่มึ่คุณกับผม”

“ไม่เร็วไปหน่อยหรือคะ”

“ผมว่าช้าไปเสียอีก”

“อย่าดีกว่านะคะ ดึกแล้ว ฉันอยากจะกลับบ้าน”

“งั้นให้ผมไปส่งได้ไหมครับ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันมีรถ ขอขอบคุณมากค่ะ”

“ผมออกจะเป็นคนโชคร้าย”

“วันหน้าคงจะโชคดีย้างหรือคะ”

“ผมจะคอย”

.....

.....

“ถึงรถฉันแล้ว ลาก่อนนะคะ”

“คุณจะใจร้าย ไม่ยอมบอกชื่อของคุณจริงๆ หรือครับ”

“วันหน้าดีกว่านะคะ ถ้า เราพบกันอีก”

“งั้นคุณจะฝันถึงผมบ้างได้ไหมครับ”

“แน่นอนค่ะ เพราะอย่างน้อยคุณก็ทำให้ฉันหายเหงาและเป็นสุขบ้างในคืนนี้”

“ผมดีใจ ที่คุณคิดอย่างนี้ สวัสดิ์ครับ”

หล่อนสตาร์ทเครื่อง แล้วรีบนำรถออกไปโดยเร็ว

เขาทำให้หล่อนเกือบจะสร้างความหวังขึ้นมาอีกแล้ว

และเขาก็ก่อนหน้าแหละ ที่ทำให้หล่อนใจแข็งขึ้นมาบ้าง

ไม่มีวันที่เหตุการณ์แบบนั้นจะเกิดอีกเป็นซ้ำสอง

“อย่าพบกันอีกเลยนะคะ”

หล่อนกระซิบแผ่วไปตามสายลม ทิ้งน้ำตา

เขายืนมองครุฑของหล่อน จนลับสายตา

จะพบกันอีกไหมหนอ

เขาเดินกลับไปที่รถ ภาพของหล่อนยังตรึงอยู่ในความทรงจำ จนกระทั่งเขาพารถออกไปตามเส้นทางกลับบ้าน

กลับบ้าน... เขาฉุกใจคิดถึงคนที่นอนคอยอยู่ที่บ้าน หล่อนทำให้เขาลืมนึกถึงเมียเสียสนิท
เมียของเขาจะรู้หรือเปล่านะ ว่าเขาเกือบจะนอกใจหล่อนเสียแล้ว

เขาเริ่มรู้สึกกลัวเมียขึ้นมาในทันทีทันใด ในขณะที่เดียวกันก็ทัวความเร็วของรถให้เร็วขึ้นเร็วขึ้น